

דיביזית סער

ניידת אויר

בצבא ארה"ב

האויר) יהיה 15787 איש. ותקן כלי-הטיס יהיה 434 — כמעט כולם מסוקים.
 ניתן להטיס אחת משלוש החטיבות של הדיביזיה ושלושה מתוך שמונה גדודי-החי"ר.
 פלוגת רובאי-הסער האוירי מורכבת משלוש מחלקות (כל מחלקה בת שלוש כיתות), כיתת נשק ומפקדה. כל חיילי הפלוגה חמושים ברובה הקל M-16.
 בגדוד "פרשי-האויר" שלוש פלוגות, ובכל אחת מהן מחלקת-סיוור, מחלקת רובאים ומחלקת-נשק.
 בכל אחד משלושת גדודי הארטילריה — שלוש סוללות, כל אחת בת ששה תותחים. התותח שבשימוש הגדודים הוא ההוביצר M-102 קלי-המשקל (פחות מ-1500 ק"ג), אותו ניתן לשאת בתלי עלידי מסוק UH-1D (שאורך להבי-הרוטור שלו 14 מ'). לטיסות ארוכות יותר משתמשים במסוק CH-47, שיכול להטיס פלגה אחת. במקרה זה נמצאים התותחים בתוך המסוק, והתחמושת בתלי.
 לשימוש סוללת הטיילים האוירית בת שלוש המחלקות עומד מסוק UH-1B, החמוש במקלע בן 7.62 מ"מ ובטיילים בני 2.75 אינטש, בעלי סנפירים מתקפלים.

כמה החידוש הגדול שבדיביזיה "ניידת-האויר", המכי ניסה בצבא-ארה"ב "רגמי-דיביזיוני" נוסף, בצד דיביזיות הרגלים, השריון, הממוכנות והמוטסות? עוצבה זו (היורשת, בצדק לא-מועט, את שמה ומסורתה של דיביזית-הפרשים ה-1) נועדה לא רק להיות מובלת באויר, ככל עוצבה המנתרת על ציוד כבד-מדי, ואף לא לצנות, כרוכן של אותן דיביזיות המכוננות "מוטסות". ה"מיסוק" מרחיק-הלבנת שבה מאפשר לה לנחות ולהמריא באמצעיה-היא אף באזורי-קרב — להיות ניידת בתוכם — ולא-פעם אף ללחום מתוך אמצעיה אלה ובעזרתם; כמעט, אפשר לומר, מעשה "חרמ"ש-אוירי".

על המועט המסופר בסקירה קצרה זו עוד יתוספו ודאי, בחוברות עתידות, פירוטים טקטיים — ואולי גם תיאורי פעולות ולקחים.

פיתוחה של הדיביזיה ניידת-האויר הוא תוצאה של שלוש שנות לימוד, ניסוי, בוחן ותיקונים, שנעשו על-ידי צבא-היבשה, על-ידי חיל-האויר ופיקוד המהלומה של ארה"ב.
 רעיון הדיביזיה החדשה התפתח מהמחקר ומהניסויים, אשר נהלו על-ידי "הועדה לבחינת דרישות הניידות הטקטית של צבא-היבשה", הידועה אף בשם ועדת-האזן. לאחר-מכן נבדק הרעיון על-ידי ראשי-המטות המשולבים, ולבסוף ארגן צבא-היבשה את דיביזית הסער האוירית (הנסיונית) ה-11 ואת חטיבת התובלה האוירית ה-10 המסייעת לה, כדי לבחון את הרעיון ולהמשיך בפיתוחו.

תקן כוח-האדם של דיביזית-הפרשים ה-1 החדשה (ניידת-

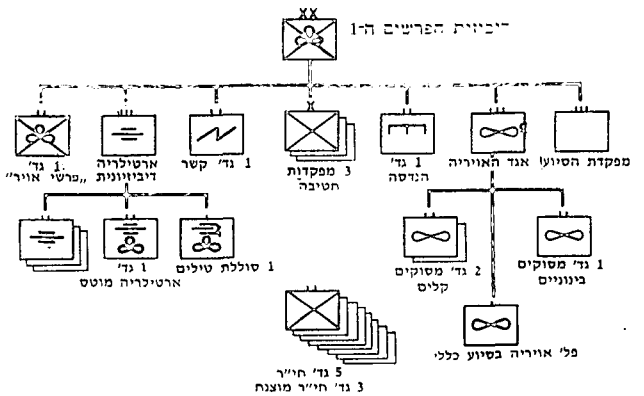
העמסה ב"צ'ינוק" CH-47

מבנה הדיביזיה

אגד האויריה הדיביזיוני מורכב משני גדודים של מסוקים קלים, מגדוד אחד של מסוקים בינוניים ומפלוגת-סיוע-אוירי כללי. נמצאים כאן למעלה ממחצית כלי-הטיס של הדיביזיה (233 מתוך 434).

בדיביזיה — כלי-רכב, אשר הכבד שביניהם הוא הג'יפ על עוקבו (לשם השנאה: לדיביזית החי"ר הנוכחית יש 3200 כלי-רכב ו-101 כלי-טיס). בדיביזיה החדשה מספר כלי-רכב בלתי-רגילים: 88 קטנועים דו-אופניים ו-2 תלת-אופניים, המיועדים בעיקר לשימוש מפקדת-הסיוע.

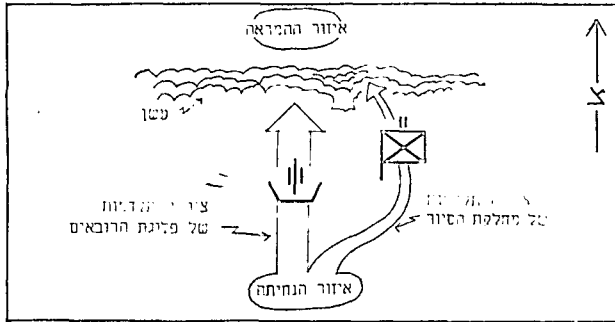
לפי המשוער תצרוך דיביזית-הסער-האוירית כ-550 טונות אספקה לכל יום לחימה — כנגד 450 טונות, הדרושות לדיביזית חי"ר. הפרש 100 הטונות הוא בעיקר בשל תוספת בדלק.

הפעולה המודגמת בתרשים והמתוארת להלן בוצעה ב־6 בנובמבר 1964 על־ידי הגדוד הראשון של הרגימנט ה־38, בקרוליינה הדרומית, תוך כדי ביצוע התרגיל „הסתערות אויר“.

השרטוט והתיאור לקוחים מתסקיר על מבצעי סער אויריים, אשר הוכן על־ידי דיביזיית הסער האוירית ה־11.

הפעולה

על גודר חי"ר הוטל לפשוט על סוללת־תותחים ועל מוצב־פיקוד של „תוקפן“. פלוגה אחת ומחלקת הסיור הגדודית נחתו במרחק של כ־100 מ' מעמדות־התותחים. כוח הסער האוירי נע ישירות לעבר התותחים ועלה בידו „לשטוף“ את העמדות, בטרם יספיקו צוות־התותחים לאייש את כלי־נשקם. כחלקת־הסיור נעה הישר ובמהירות לעבר מוצב־הפיקוד וכבשה אותו. שני הכוחות המשיכו לנוע לשטח־ההמראה, המרוחק כ־1,000 מ' משטח הנחיתה. ברגע בו פרץ הכוח מתוך היער כשפניו למסוקים, השליך כל חייל שני רימון־עשן, כדי לחפות על הנסיגה. שני הכוחות פוזו על־ידי מסוקים בדיוק 18 דקות אחר הנחיתה.

הערה: מבצע זה הוא דוגמה לפעולת־ההלם של פשיטת־סער אוירית. הכוח התוקף נחת סמוך ליעד, נע במהירות וביחלטינות, הגיע אל יעדיו „שטף“ אותם בטרם יתאושש האויב מההפתעה. השימוש בעשן והתיאום בין גורמי־הקרקע ובין הגורמים המפנים מן האויר הביאו לידי ניתוק־מגע מהיר ומושלם. סיור־מוקדם מדויק איפשר למפקד, לאחר חישוב, לקבוע את נקודת הנחיתה במרחק 100 מ' בלבד מהתותחים.

היעדר שריון, ארטילריה־כבדה ונשק נ"ט גורמים, כמובן, להורדת כושרה של הדיביזיה בעמידה בקרבות ממושכים, ובמיוחד במצבי־הגנה מתמשכים — אך יש פיצוי לחסרון זה. עליונותה של דיביזיה זו על דיביזיות החי"ר הרגילות מוכחת בקרקע קשה למעבר, בשל יכולתה לטוס מעל למכשולי־מים ולרכסי הרים. מהירותה נותנת לה יתרון בפשיטות לתוך שטח האויב וברדיפה אחר לוחמי־גרילה באזורים בלתי מפותחים. ציודה קל־המשקל מקנה לה ניידות אסטרטגית רבה. משקלה הכולל הוא כשליש ממשקל דיביזיית החי"ר. את הדיביזיה כולה, פרט ל־48 מסוקים מסוג „צ'ינוק“ CH-47, ניתן להטיס במטוסי־חובלה C-130. את ה„צ'ינוק“ CH-47 אפשר להטיס במטוסי C-133. מטוס החובלה החדש C-141 יהיה מסוגל לשאת את כל ציודה של הדיביזיה ניידת־האויר.

חטיבת החובלה האוירית ה־10, אשר הוקמה כדי לסייע לדיביזיית־הסער האוירית הנסיונית, תוקטן לממדי אגד בדיביזיית־הפרשים ה־1. יחידות־האויריה המצויות עתה בצבא־היבשה תאורגנה מחדש תחת מפקדת־אגד־אוירי. המטוסים יהיו בעיקר: מסוקים מדגם „צ'ינוק“ CH-47, מסוקי חובלה „קריבו“ CV-2 ומסוק „העגורן המעופף“ CH-54.

הדיביזיה החדשה מיועדת להרים תרומתה ליעול הקרב ולשיפור המבצעים, בעיקר במקרים בהם מכשולי־קרקע ורשת־תעבורה בלתי מפותחת נותנים יתרונות ללוחמי־הגרילה או ללוחמי החי"ר הקל של האויב על־פני העוצבות הסטנדרטיות. הטקטיקה ומהלך הקרב לפיהם תפעל הדיביזיה ניידת־האויר מצביעים על גישה שונה מעיקרה בפתרון בעיות טקטיות אלו. השימוש במטוסים להעברת יחידות ישר לשדה־הקרב ולפנויין המהיר מן השטח מאפשר פריסה מחודשת מהירה של הכוחות בזירות אחרות.

הדיביזיה ניידת־האויר מסוגלת לבצע פעולות בכל סוגי־הקרקע, להגיב ולתמרן במהירות על־פני שטחים נרחבים, לסייר, לשמש כמסך־מאבטח על־פני חזיתות רחבות, להשהות כוחות־אויב ולבצע פשיטות אל מאחורי קניו. הדיביזיה יעילה במיוחד באיכון כוחות (כוחות האויב או כוחות הצד שלנו) ובקיום־מגע אתם, וכן בפעולות נגד כוחות יבילי־אויר או לוחמים בלתי־סדירים. אין הדיביזיה החדשה באה במקום דיביזיית־החי"ר הסטנדרטיות או הדיביזיות המשוריינות או הממוכנות. היא הוכנסה לשימוש בשל תכונותיה המיוחדות, אשר אין למצוא כדוגמתן בדיביזיות אחרות.